

The Holy See

***Discursul Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI-lea
la audiența acordată membrilor Comisiei Teologice Internaționale***

Vatican, 2 decembrie 2011

*Domnule Cardinal,
Venerați Frați întru Episcopat,
Distinși Profesori și Profesoare, dragi Colaboratori!*

Este o mare bucurie pentru mine să vă pot primi la încheierea anualei Sesiuni Plenare a Comisiei Teologice Internaționale. Aș vrea să exprim înaintea de toate o mulțumire vie pentru cuvintele pe care Cardinalul William Levada, în calitate de președinte al Comisiei, a voit să mi le adreseze în numele vostru al tuturor.

Lucrările acestei Sesiuni au coincis anul acesta cu prima săptămână din Advent, ocazie care ne face să ne amintim că fiecare teolog este chemat să fie om al adventului, martor al așteptării vigilente, care luminează căile înțelegerii Cuvântului care s-a făcut trup. Putem spune: cunoașterea adevăratului Dumnezeu tinde și se hrănește constant din acel "ceas", care ne este necunoscut, în care Domnul se va întoarce. A ține trează vigilența și a însufleți speranța așteptării nu sunt, de aceea, o misiune secundară pentru o corectă gândire teologică ce își are motivația sa în Persoana Celui care ne vine în întâmpinare și luminează cunoașterea mântuirii.

Astăzi îmi place să reflectez pe scurt împreună cu voi asupra celor trei teme pe care Comisia Teologică Internațională le studiază în ultimii ani. Prima, așa cum s-a spus, se referă la problema fundamentală pentru orice reflecție teologică: problema despre Dumnezeu și îndeosebi înțelegerea monoteismului. Pornind de la acest orizont doctrinal amplu ați aprofundat și o temă cu caracter eclezial: semnificația Doctrinei Sociale a Bisericii, rezervând apoi o atenție deosebită unei teme care astăzi este de mare actualitate pentru gândirea teologică despre Dumnezeu: problema *status*-ului însuși al teologiei astăzi, în perspectivele sale, în principiile și criteriile sale.

În spatele mărturisirii credinței creștine în Dumnezeu unic se află mărturisirea zilnică de credință a poporului lui Israel: “Ascultă, Israele: Domnul este Dumnezeu nostru, unic Dumnezeu este Domnul” (*Dt 6,4*). Împlinirea nemaiauzită a dispoziției libere a iubirii lui Dumnezeu față de toți oamenii s-a realizat în întruparea Fiului în Isus Cristos. În această Revelare a intimității lui Dumnezeu și a profunzimii legăturii sale de iubire cu omul, monoteismul unicului Dumnezeu s-a luminat cu o lumină complet nouă: lumina trinitară. Și în misterul trinitar se luminează și fraternitatea dintre oameni. Teologia creștină, împreună cu viața celor care cred, trebuie să restituie claritatea fericită și cristalină impactului asupra comunității noastre a Revelației trinitare. Deși conflictele etnice și religioase în lume fac mai dificilă primirea singularității gândirii creștine despre Dumnezeu și despre umanismul care este inspirat de ea, oamenii pot recunoaște în Numele lui Isus Cristos adevărul lui Dumnezeu Tatăl spre care Duhul Sfânt solicită orice geamăt al creaturii (cf. *Rom 8*). Teologia, în dialog fecund cu filozofia, poate să-i ajute pe cei care cred să conștientizeze și să mărturisească faptul că monoteismul trinitar ne arată adevărata Față a lui Dumnezeu și acest monoteism nu este izvor de violență, ci este forță de pace personală și universală.

Punctul de plecare al oricărei teologii creștine este primirea acestei Revelații divine: primirea personală a Cuvântului făcut trup, ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu în Scriptură. Pe această bază de plecare, teologia ajută înțelegerea credincioasă a credinței și transmiterea ei. Toată istoria Bisericii arată însă că recunoașterea punctului de plecare nu este suficientă pentru a ajunge la unitatea în credință. Orice lectură a Bibliei se situează în mod necesar într-un precis context de lectură și unicul context în care cel ce crede poate să fie în comuniune deplină cu Cristos este Biserica și Tradiția sa vie. Trebuie să trăim mereu din nou experiența primilor discipoli, care “erau stăruitori în învățătura apostolilor și în comuniunea fraternă, la frângerea pâinii și la rugăciune” (*Fap 2,42*). În această perspectivă, Comisia a studiat principiile și criteriile conform cărora o teologie poate să fie catolică și a reflectat și asupra contribuției actuale a teologiei. Este important de amintit că teologia catolică, mereu atentă la legătura dintre credință și rațiune, a avut un rol istoric în nașterea Universității. O teologie cu adevărat catolică având cele două mișcări, “*intellectus quaerens fidem et fide quaerens intellectum*” este astăzi mai mult ca oricând necesară pentru a face posibilă o simfonie a științelor și pentru a evita derivatele violente ale unei religiozități care se opune rațiunii și ale unei rațiuni care se opune religiei.

Comisia Teologică studiază apoi relația dintre Doctrina socială a Bisericii și ansamblul Doctrinei creștine. Angajarea socială a Bisericii nu este numai ceva uman, nici nu se rezolvă într-o teorie socială. Transformarea societății realizată de creștini de-a lungul secolelor este un răspuns dat venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu: strălucirea acestui Adevăr și Carității luminează orice cultură și societate. Sfântul Ioan afirmă: “În aceasta am cunoscut iubirea: el și-a dat viața pentru noi. La fel și noi trebuie să ne dăm viețile pentru frați” (*1In 3,16*). Discipolii lui Cristos Răscumpărătorul știu că fără atenția față de celălalt, fără iertare, fără iubirea chiar și a dușmanilor, nici o comunitate umană nu poate trăi în pace; și acest lucru începe în prima și fundamentală societate care este familia. În necesara colaborare în favoarea binelui comun chiar și cu acela care nu împărtășește

credința noastră, trebuie să facem prezente motivele religioase adevărate și profunde ale angajării noastre sociale, așa cum așteptăm de la alții ca să ne manifeste motivațiile lor, așa încât colaborarea să se facă în claritate. Cine va percepe fundamentele acțiunii sociale creștine va putea găsi în ele și un stimulent pentru a lua în considerare însăși credința în Cristos Isus.

Dragi prieteni, întâlnirea noastră confirmă în mod semnificativ cât de mult are nevoie Biserica de reflecția competentă și fidelă a teologilor asupra misterului Dumnezeuului lui Isus Cristos și al Bisericii sale. Fără o reflecție teologică sănătoasă și viguroasă Biserica ar risca să nu exprime pe deplin armonia dintre credință și rațiune. În același timp, fără trăirea fidelă a comuniunii cu Biserica și adeziunea la Magisteriul său, ca spațiu vital al propriei existențe, teologia n-ar reuși să dea o motivație adecvată despre darul credinței.

Aducând, prin intermediul vostru, urarea și încurajarea pentru toți frații și surorile teologi, răspândiți în diferitele contexte ecleziale, invoc asupra voastră mijlocirea Mariei, Femeia Adventului și Mama Cuvântului întrupat, care este pentru noi, în păstrarea Cuvântului în inima sa, paradigmă a teologiei corecte, modelul sublim al adevăratei cunoașteri a Fiului lui Dumnezeu. Ea, Steaua speranței, să conducă și să ocrotească munca prețioasă pe care o desfășurați pentru Biserică și în numele Bisericii. Cu aceste sentimente de recunoștință, vă reînnoiesc Binecuvântarea mea Apostolică. Mulțumesc.

© Copyright 2011 - Libreria Editrice Vaticana